

ΜΑΡΗ Ι. ΤΣΑΜΑΚΙΔΟΥ ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ένα κομματάκι κόσμου

Η Μάρη Ι Τσαμακίδου Παπαποστόλου έχει σπουδάσει Γαλλική και Ελληνική Φιλολογία, μουσική, ασχολείται με το Θέατρο και γενικά με τις Τέχνες σε κάθε τους μορφή. Λατρεύει το παρελθόν στις τέχνες και τα γράμματα. Εργάστηκε ως καθηγήτρια και τα τελευταία τέσσερα χρόνια ως διευθύντρια Γυμνασίου. Σπουδές στο Εθνικό Ωδείο του Βόλου και μέλος στη χορωδία του Παν/μίου Αθηνών και της Τερψιχόρης Παπαστεφάνου. Συνεργασία με Μάνο Χατζηδάκι, Ρηνιώ Παπανικόλα, Γιώργο Μητρόπουλο, Νίκο Μαμαγκάκη, Θύμιο Παπαδόπουλο, Δημήτρη Παπαδημητρίου και Γιώργο Τσαγκάρη. Μέλος επίσης στο Θεατρικό Τμήμα του Παν/μίου και συμμετοχή στο έργο "Ο κύκλος με την κιμωλία" και "Αμλετ" Τραγούδι "Jazz" στην ταινία μικρού μήκους του Τάσου Μπουλμέτη "Νειλώ". Από το 1967 έως το 1978 ενεργό μέλος του Λαογραφικού Χορευτικού Συλλόγου "Καραγκούνα" Καρδίτσας. Μέλος του Θεάτρου "Όψεις" της Καρδίτσας.

Έχει γράψει τρία μικρά διηγήματα. Το πρώτο της μυθιστόρημα: "Πιστοποιητικό ζωής" βρίσκει ανάπαυση στο συρτάρι.

Ένα κομματάκι κόσμου

Μάρη Ι. Τσαμακίδου Παπαποστόλου

Ένα κομματάκι κόσμου

- Θωμά μου, πώς να σου ξεπληρώσω τις αμέτρητες στιγμές που με συντρόφεψες; Πώς να σου δείξω την ευγνωμοσύνη μου, εσύ, που με κράτησες στο παρόν και δεν κύλησα στη λήθη; Μου 'δωσε ο Θεός την ευτυχία στο τέλος μου, να νοιώσω όμορφη, πλήρης κι αγαπημένη...

Του έσφιγγε τα χέρια κοντά στο στήθος της που πάλευε να γεμίσει αέρα για να της δώσει δύναμη και να του πει όλα όσα

εκείνη πίστευε ότι του χρωστούσε. Ένοιωθε πως δεν θα την έβρισκε η επόμενη μέρα... Πως ξεκινούσε για το άγνωστο μα τόσο ελπιδοφόρο ταξίδι... Εκείνος καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, σκυμμένος εμπρός της, με ελαφρώς γυρισμένο το πρόσωπο στο πλάι και με το αυτί κοντά στο στόμα της, δεν ήθελε να χάσει ούτε λέξη...

- Ησύχασε, της ψέλισε και την κοίταξε με απέραντη λατρεία. Θα ζήσουμε κι άλλες μέρες αντάμα. Έλα , κάνε μου τη χάρη και πιες μια γουλιά γάλα· θα σου κάνει καλό! Η πρώτη μας τροφή για τη ζωή..

- ...και η τελευταία για τον θάνατο, τον διέκοψε εκείνη, κάνοντας προσπάθεια ν'

ανασηκωθεί για να φτάσει την
κούπα... έτσι για να μην του
χαλάσει το χατίρι, όχι πως το είχε
ανάγκη!

Το ρολόι δίπλα στο κομοδίνο
μετρούσε ασταμάτητα το χρόνο.
Ήταν νωρίς το πρωί και στο Ίδρυμα
επικρατούσε ακόμα ησυχία. Οι
τρόφιμοι έπαιρναν το πρωινό τους
ή άλλοι, όσοι μπορούσαν, έκαναν
τον περίπατό τους στο μεγάλο
κήπο. Μια μικρογραφία της Εδέμ
αυτός ο κήπος! Περιποιημένα φυτά
και δέντρα, πολύχρωμα παρτέρια,
χαριτωμένες γωνιές με ανθισμένες
γλάστρες και κομψές πηγές που
ομόρφαιναν την ηρεμία με το
νεράκι που ανάβλυζε. Κάθε λογής
πουλιά απολάμβαναν τη φιλοξενία

Μάρη Ι. Τσαμακίδου Παπαποστόλου

του κι εκείνα, διόλου αχάριστα, πρόσφεραν εικόνες ζωής στους απόμαχους που τη νοσταλγούσαν! Όταν τον πότιζαν τ' απογεύματα μια μυρωδιά νοτισμένου χώματος κέντριζε τα ρουθούνια τους, κι εκείνοι τ' ανοίγανε σε μια προσπάθεια να ρουφήξουν με απληστία, σα να ήθελαν να πάρουν κι άλλη ζωή, περισσότερη απ' αυτή που τους απέμεινε..

Ο Θωμάς θα ήταν στα ογδόντα δύο του. Ψηλός και στητός παρά τα χρόνια. Μέτωπο στολισμένο με ρυτίδες όπου έπεφταν ατίθασα κάποια λευκά μαλλιά. Εκείνο που "μίλαγε" πάνω του ήταν τα μάτια του... Βαθύ χρώμα του μελιού που γλύκαινε

περισσότερο την καλοσύνη του βλέμματος και της ψυχής του. Αυτό το βλέμμα ξεχώρισε και η Ηλέκτρα. Καμιά δεκαετία μικρότερη απ' αυτόν με πρόσωπο που μαρτυρούσε ότι στα νιάτα της υπήρξε καλλονή.

Καλοσχηματισμένα χαρακτηριστικά, λίγες ρυτίδες στο μέτωπο, το λαιμό και τα χέρια... Μα εκείνο που συγκινούσε ήταν η χροιά της φωνής της. Λίγο ένρινη. Λίγο υγρή μα εκπληκτικά εκφραστική, υπογράμμιζε την έντονη προσωπικότητά της.

- Maison pour les cheveux blancs, άκουσε να του λέει, σαν μαζεύτηκαν στην τραπεζαρία για το γεύμα εκείνο το μεσημέρι.

- Όμορφα ονοματίζετε το Γηροκομείο... "Σπίτι των άσπρων μαλλιών..." είπε εκείνος γυρίζοντας το κεφάλι προς το μέρος της. Το μυαλό του, που μέχρις εκείνη τη μέρα ησύχαζε, ξαφνικά άρχισε ένα ξέφρενο πισωγύρισμα στο χρόνο, ωθούμενο από την υπέροχη φωνή... Μα πού την είχε ξανακούσει....

Ναι! Κάποτε είχε λατρέψει και τη φωνή και την ψυχή και το σώμα που ήταν πλάι του. Η καρδιά του αναποδογύρισε στο στήθος του. Την αναγνώρισε! Δεν μπορούσε να έχει κάνει λάθος... Ήταν η Ηλέκτρα... Ναι! Η Ηλέκτρα του... Η φωνή, η μορφή που γλύκαιναν τις άσχημες στιγμές στη

ζωή του. Το καταφύγιο της
κυνηγημένης του ψυχής....

- Κι είναι γραφτό μου, γραφτό
σας, γραφτό τους, να τελειώσουμε
τον βίο μας εδώ; Κρίμα!... Άδικο;

Ύστερα από μια μικρή παύση:

-Ας αρχίσω τη γνωριμία μου
από εσάς: Ηλέκτρα, του λέει και
του έδωσε το χέρι.

- Θωμάς, της απαντά λίγο
ξεψυχισμένα, ύστερα από την
αποκάλυψη εντός του, που φάνηκε
σαν συγκίνηση. Την κοίταξε
βαθεία, με δύναμη στα μάτια και
της έσφιξε τρυφερά αλλά ευγενικά
το χέρι.

Αναρωτήθηκε αν τον αναγνώρισε. Ήλπιζε, το ήθελε... Όμως κανένα ελπιδοφόρο σημάδι! Κι όχι μόνο εκείνο το μεσημέρι αλλά όλο τον καιρό που έκαναν παρέα. Είχε καταλάβει πως κάτι δεν πήγαινε καλά και ότι ήταν αδύνατον να θυμηθεί. Μόνο μερικές φορές που λες και ξεχνούσε το βλέμμα της στα μάτια του και σαν κάτι να έψαχνε... Μα δεν το σχολίασε ποτέ... Τη ρωτούσε για τη ζωή της κι έπαιρνε ασύνδετες πολλές φορές απαντήσεις... Γέμιζε θλίψη. Βέβαια, δεν ήθελε να γίνει φορτικός με ερωτήσεις. Το είχε πάρει απόφαση ότι δεν θα τον αναγνώριζε... Κι όσο περνούσε ο καιρός τόσο εκείνη "βάραινε" και

δυσκολεύονταν να θυμηθεί απλά πράγματα. Ούτε τ' όνομά του της θύμιζε κάτι... καμία ένδειξη!...

Και την πρόσεχε, την φρόντιζε της μιλούσε όμορφα για χίλια δυο πράγματα. Στους καθημερινούς τους περιπάτους της σιγοτραγουδούσε μελωδίες των χρόνων της νιότης τους και πριν αποτραβηχτούν για ύπνο πάντα της εύχονταν καληνύχτα αφήνοντας ένα φιλί στο χέρι της. Τι όμορφη εκείνη η σχέση μα πόσο πόνο έκλεινε μέσα της!... Στο λιτό του δωμάτιο ο Θωμάς, με μόνο φως εκείνο του φεγγαριού που έμπαινε από τις μισόκλειστες γρίλιες, ζούσε ξανά και ξανά τον εφηβικό έρωτα κάποιου

καλοκαιριού σ' ένα γραφικό χωριό κοντά στη θάλασσα. Σαν τα χελιδόνια που ανταμώνουνε την άνοιξη έτσι ξαναβρέθηκε η παρέα στο αγαπημένο μέρος. Κολύμπι τα πρωινά μέχρι το σούρουπο. Τα βράδια σταυροπόδι στην αμμουδιά, άλλοι άναβαν φωτιές, άλλοι έπαιζαν κιθάρες κι άλλοι τραγουδούσαν. Άλλοτε πάλι, μέσα στο σκοτάδι, έπαιζαν πετώντας άμμο ο ένας στον άλλον σταματούσαν για λίγο, τίναζαν την άμμο και τα χαλικάκια από πάνω τους και ξανάρχιζαν, γεμίζοντας τον αέρα με τα ξέγνοιαστα γέλια τους. Όλα τούτα έγιναν το σκηνικό της αγάπης τους. Μιας αγάπης τόσο δυνατής που δεν ξεθωριάζει μ' όσα κι αν περάσουν! Σαν

επέστρεφε στο σπίτι, γέμιζε ολόκληρες σελίδες με λόγια άδολης αγάπης και όρκους αιώνιας πίστης. Αχ! ο έρωτας!...

Εκείνη χαιρόταν σαν παιδί και δέχονταν μ' ενθουσιασμό τα μπουμπούκια τριαντάφυλλα που συνόδευαν τα ερωτόλογα... Μα ο καιρός και τα "πρέπει" αμείλικτα. Τους πήρε μπάλα η ζωή και τώρα, γεροντάκια πια, να γεμίζουν ο ένας το κενό του άλλου σ' ένα ίδρυμα. Φύγανε οι σύντροφοί τους, οι σκληροί απόγονοι αποφάσισαν αντ' αυτούς...

Η μοναξιά, ως Φιλτάτη φίλη, θα τον συνόδευε ως το τέλος, αφού η Ηλέκτρα του φεύγει... Εκείνο το πρωί της έκλεισε τα μάτια, ένοιωσε

την πάλλουσα και αιμάσουσα
καρδιά να σταματά κι απόμεινε
συντροφιά της με το μόνο
παράπονο πως εκείνη δεν τον
αναγνώρισε ποτέ. Της σταύρωσε
τα χέρια, ανέβασε το σεντόνι ως
επάνω, χάιδεψε τα γυαλιά και την
βεντάλια στο κομοδίνο. Άνοιξε την
ντουλάπα της... ταξίδεψε με το
βλέμμα στα λιγοστά σκούρα
ρούχα, μύρισε το άρωμά της πάνω
στην εσάρπα της... Σκύβοντας να
σηκώσει ένα φουλάρι βλέπει ένα
κλειστό κουτί στο βάθος. Όμορφα
διακοσμημένο με πεταλούδες από
σμάλτο. Σκέφτηκε πως δε θα ήταν
ιεροσυλία να το ανοίξει...
Κιτρινωπές σελίδες από τα
γράμματά του κι ένα μαραμένο
τριαντάφυλλο που δεν πρόλαβε ν’

ανθίσει...

Δάκρυσε... χάρηκε... λυπήθηκε...

Το πήρε, πήγε στο δωμάτιό του, το έβαλε μαζί με τα δικά του πράγματα στο βάθος της ντουλάπας κι ύστερα επέστρεψε σ' εκείνη· χτύπησε το κουδούνι κινδύνου και απομακρύνθηκε.

«Πόσες στιγμές μου απομένουν ακόμα για να την ξαναδώ;» σκέφτηκε, ενώ απομακρυνόταν αργά και με το κεφάλι σκυφτό ...«Σήμερα έχασα ένα κομμάτι του κόσμου μου»

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου έγινε

από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Πόσος χρόνος είναι αρκετός για να ξεχάσει ο άνθρωπος
ό,τι έχει σημαδέψει τη ζωή του; Ό,τι έχει αγαπήσει
και ό,τι έχει αφήσει ανεκπλήρωτο στο πίσω μέρος του
μυαλού του; Και τι είναι ικανός να κάνει για να γεφυρώσει
το χάσμα του ιδανικού χτες με το αληθινό σήμερα;
Η συγγραφέας οδηγεί τον αναγνώστη στις απαντήσεις
που κρύβει ο καθένας μέσα του εντελώς αβίαστα και φυσικά
μέσα από μια τρυφερή ιστορία, αληθινή παρόλο που
μπορεί να είναι φανταστική!

